

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Tjen med Ånden

La oss gjøre alt som kreves for å kvalifisere oss til å ha Den hellige ånds veiledning.

Jeg er takknemlig for anledningen til å være sammen med dere som Gud har gitt den ære å bære hans prestedømme. Vi er kalt til å bruke guddommelig kraft til å tjene vår himmelske Faders barn. Hvor godt vi oppfyller denne forpliktelse vil få evige konsekvenser for dem vi er kalt til å tjene, for oss og for generasjoner som ennå ikke er født.

Jeg har et hellig minne om to prestedømsbærere som hadde kvalifisert seg til å ha Guds ånd hos seg på det ærende Herren kalte dem til. De hadde selv funnet det gjengitte evangelium i Amerika. De var de Herrens tjenere som første gang presenterte evangeliet for to av mine europeiske forfedre.

En av disse forfedrene var en ung jente som bodde på en liten gård i Sveits. En annen var en foreldreløs ung mann som hadde immigrert til USA fra Tyskland, og som bodde i St. Louis, Missouri.

Begge hørte en prestedømsbærer vitne om det gjengitte evangelium – for jenta ved peisen i hennes lille hjem i Sveits, og for gutten på balkongen i en leid sal i Amerika. Begge visste ved Ånden at budskapet eldstene brakte dem, var sant.

Gutten og jenta valgte å bli døpt. De to møttes for første gang på den

støvete veien mange år senere, idet de gikk hundrevis av kilometer til fjellene i det vestre Amerika. De snakket sammen på veien. De snakket om den mirakuløse velsignelse det er at Guds tjenere hadde funnet dem i denne store verden, og at det var enda mer mirakuløst at de visste at budskapet var sant.

De ble forelsket og giftet seg. Og på grunn av Åndens vitnesbyrd, som begynte da de hørte prestedømsbærere tale under påvirkning av Den hellige ånd, ble de beseglet for all evighet ved prestedømskraft. Jeg er blant de titusener av etterkommere av denne gutten og denne jenta som lovpriser navnene til to prestedømsbærere som hadde Guds ånds betjening med seg der de gikk opp åssiden i Sveits og som reiste seg for å tale på det møtet i St. Louis.

Denne glade beretningen og millioner lik den gjentas over hele verden og vil bli det i mange generasjoner. For noen er det historien om en ung hjemmelærer som uttalte ord som vakte et ønske i deres bestefar om å komme tilbake til Kirken. For noen er det ord til trøst og velsignelse fra en patriark som styrket deres mor da tragedien nesten overvældet henne.

Det vil være en rød tråd i alle disse beretningene. Det vil være

prestedømmets kraft utøvd av en prestedømsbærer hvis evne til å tjene ble forsterket av Den hellige ånd.

Mitt budskap til oss i kveld er derfor følgende: La oss gjøre alt som kreves for å kvalifisere oss til å ha Den hellige ånds veiledning, og la oss så gå fremad uten frykt i visshet om at vi vil motta kraft til å gjøre det Herren kaller oss til å gjøre. Denne økte evne til å tjene kan komme sakte, den kan komme i små trinn som er vanskelige for dere å se, men den vil komme.

I kveld vil jeg gi dere noen forslag til hvordan dere kan kvalifisere dere for Den hellige ånds veiledning i deres prestedøms-tjeneste. Så vil jeg gi dere noen eksempler på prestedøms-tjeneste hvor dere kan forvente å se deres evne til å tjene bli styrket ved Åndens innflytelse.

Vi vet alle at da vi ble bekreftet som medlem av Kirken, fikk vi Den hellige ånds gave. Men Den hellige ånds veiledning, dens tilkjenne-givelser i vårt liv og vår tjeneste, fordrer at vi setter vårt liv i orden for å være kvalifisert.

Vi utvikler åndelige gaver ved å holde budene og prøve å leve et uklanderlig liv. Dette krever tro på Jesus Kristus for å omvende seg og bli rensset ved hans forsoning. Som prestedømsbærere skulle vi derfor aldri gå glipp av en anledning til å delta av hele vårt hjerte i det løfte som gis på hvert nadverdsmøte til medlemmer av den gjenopprettede kirke om å «påta seg [Guds] Sønnns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem».¹

Slik vi må bli rensset for synd for å kunne ha Ånden hos oss, må vi være ydmyke nok for Gud til å erkjenne vårt behov for det. Den oppstandne Frelsers disipler viste den slags ydmykhet, slik det er nedtegnet i Mormons bok.

Dublin, Irland

Frelseren forberedte dem for deres tjenestegjerning. De knelte ned på marken for å be. Her er beretningen: «Og de ba om det som de ønsket mest, og de ønsket at Den Hellige Ånd skulle bli gitt dem.»² De ble døpt slik dere har blitt. Og opptegnelsen forteller at de, som svar på sine bønner, ble fylt med Den hellige ånd og med ild.

Frelseren ba høyt for å takke sin Fader for å ha gitt Den hellige ånd til dem han hadde utvalgt på grunn av deres tro på ham. Så ba Frelseren om en åndelig velsignelse over dem de betjente. Herren ba sin Fader: «Jeg ber deg at du vil gi Den Hellige Ånd til alle dem som skal tro på deres ord.»³

Som Frelserens ydmyke tjenere skulle vi be om Den hellige ånds tilkjennevisninger i vår tjeneste og for dem vi tjener. Ydmyk bønn til vår himmelske Fader, i dyp tro på Jesus Kristus, er avgjørende for at vi skal bli kvalifisert til Den hellige ånds veiledning.

Vår ydmykhet og vår tro, som åpner for åndelige gaver, utvikles når vi leser, studerer og grunner på Skriftene. Vi har alle hørt disse ordene. Likevel leser vi kanskje bare noen få linjer eller sider i Skriftene hver dag, og håper at det er nok.

Men å lese, studere og grunne er ikke det samme. Vi leser ordene og får mange ideer. Vi studerer og finner kanskje mønstre og sammenhenger i Skriftene. Men når vi grunner, søker vi

åpenbaring ved Ånden. Det å grunne er for meg den ettertanke og bønn som foregår etter at jeg har lest og studert Skriftene omhyggelig.

For meg satte president Joseph F. Smith et eksempel på hvordan det å grunne kan innby lys fra Gud. Det er nedtegnet i kapittel 138 i Lære og pakter. Han hadde lest og studert mange skriftsteder og prøvd å forstå hvordan virkningene av Frelserens forsoning kunne nå dem som var døde uten å ha hørt hans budskap. Her er hans beretning om hvordan åpenbaringen kom: «Mens jeg fordypet meg i disse ting som er skrevet, ble min forstands øyne åpnet og Herrens Ånd hvilte på meg, og jeg så hærskaerene av de døde, både små og store.»⁴

Omvendelse, bønn og fordypning i Skriftene er nødvendig for at vi skal kunne kvalifisere oss for Åndens gaver i vår prestedømtjeneste. Ytterligere utvikling av vår evne til å tjene vil komme når vi reagerer med tro og går fremad i våre kall med Den hellige ånds hjelp.

President Thomas S. Monson har sagt det slik: «Hva vil det si å foredle [ditt] kall? Det vil si å bygge det opp i verdighet ... , å gjøre det større og sterkere for at himmelens lys kan skinne gjennom det så andre mennesker ser det. Og hvordan foredler man et kall? Helt enkelt ved å utføre den tjeneste som er forbundet med det.»⁵

Jeg vil minne om to former for

tjeneste vi alle er kalt til. Når dere utfører dem under Åndens innflytelse, vil dere og andre se deres evne til å tjene, styrke og foredle.

Den første er som hans representant til å undervise og vitne for andre på hans vegne. Herren inkluderte de yngste og minst erfarne bærere av Det aronske prestedømme i dette kallet til å tjene. Etter å ha beskrevet pliktene til bærere av Det aronske prestedømme, sa han:

«Men hverken lærere eller diakoner har myndighet til å døpe, forrette nadverden eller gi håndspåleggelse.

De skal imidlertid advare, forklare, formane og undervise, og innby alle til å komme til Kristus.»⁶

Et eller annet sted i verden denne uken vil en diakon bli bedt av sin quorumsresident om å invitere et medlem av quorumet som han aldri har møtt, til et møte. Den 13 år gamle presidenten vil neppe bruke ordene «advare, formane og undervise», men det er dette Herren forventer av diakonen som sendes ut.

Til diakonen som mottar kallet om å gå til dette quorumsmedlemmet, vil jeg gi tre løfter. Én, når du ber om hjelp, vil Ånden stille din frykt. To, du vil bli forbauset over at du vet hva du skal si når du kommer hjem til ham, og når dere går sammen tilbake til kirken. Det du sier, kan virke som en eneste røre for deg. Men du vil føle at ordene ble gitt deg i samme stund som du trengte dem. Og, tre, du vil føle anerkjennelse fra Herren, som kalte deg gjennom din president, uansett hva utfallet blir.

Jeg kan ikke love et vellykket utfall ettersom enhver er fri til å velge hvordan han eller hun vil reagere overfor en Guds tjener. Men diakonen du snakker med for Herren, vil huske at du kom til ham. Jeg vet om en gutt, nå en mann som fremdeles er langt

unna aktivitet i Kirken, som en diakon ble sendt for å finne, og han fortalte sin bestefar om dette besøket 20 år tidligere. Det lot ikke til å ha hatt noen virkning, men likevel navnga han diakonen som kom. Bestefaren ba meg finne og takke diakonen som ble kalt til å invitere, formane og undervise. Det hadde bare vært én dag i en gutts liv, men en bestefar og Herren husker ordene som gutten ble inspirert til å uttale, og guttens navn.

Jeg oppfordrer oss alle, unge og gamle, som kalles til å tale på et møte

i Herrens navn, om å glemme våre følelser av usikkerhet og uskikkethet. Vi behøver ikke bruke vidløftig språk eller uttrykke dyp innsikt. Et enkelt uttrykt vitnesbyrd er nok. Ånden vil gi dere de ord dere skal uttale, og vil føre dem inn i hjertet til ydmyke mennesker som søker sannheter fra Gud. Hvis vi fortsetter å prøve å tale for Herren, vil vi en dag bli overrasket over at vi har advart, formant, undervist og invitert med Åndens hjelp for å velsigne andre, langt ut over våre egne evner.

I tillegg til kallet til å undervise, vil vi alle bli sendt ut av Herren for å hjelpe de trengende. Det er en annen prestedømtjeneste hvor vi vil føle at Åndens innflytelse vil øke vår evne til å tjene. Dere vil bli bedre istand til å se smerte og bekymring i andres ansikt. Navn eller ansikter på personer i quorumet vil komme til dere med tilskyndelser om at de trenger hjelp.

Biskoper får slike følelser om natten og hver gang de sitter på forhøyningen og ser på medlemmene i menigheten eller tenker på dem som

Medlemmer i Roma i Italia oversetter generalkonferansetaler.

ikke er tilstede. Det kan skje med dem når de befinner seg i nærheten av et sykehus eller pleiehjem. Mer enn én gang har jeg hørt følgende ord når jeg har kommet inn: «Jeg visste du ville komme.»

Vi trenger ikke tenke på hva som er riktig å si eller gjøre når vi kommer dit. Guds kjærlighet og Den hellige ånd kan være nok. Som ung mann fryktet jeg at jeg ikke ville vite hva jeg skulle gjøre eller si til andre i stor nød.

En gang satt jeg ved min fars sykeseng da han lot til å være døden nær. Jeg hørte oppstyr blant sykepleierne i gangen. Plutselig kom president Spencer W. Kimball inn i rommet og satte seg i en stol på den andre siden av sengen. Jeg tenkte: «Nå har jeg sjansen til å se og høre hvordan en mester går frem når han besøker de syke og lidende.»

President Kimball sa noen få hilsningsord, spurte min far om han hadde fått en prestedømsvelsignelse, og så, da pappa sa at det hadde han, lente profeten seg tilbake i stolen.

Jeg ventet på en demonstrasjon av de trøstende ferdighetene jeg følte jeg manglet og trengte så sårt. Etter kanskje fem eller ti minutter hvor de to bare smilte i stillhet til hverandre, reiste president Kimball seg og sa:

«Henry, jeg tror jeg skal gå før du blir sliten.»

Jeg trodde jeg hadde gått glipp av lærdommen, men den kom senere. I et fredelig øyeblikk med pappa etter at han ble frisk nok til å komme hjem, kom samtalen inn på president Kimballs besøk. Pappa sa lavmælt: «Av alle besøkene jeg fikk, var det hans som styrket meg mest.»

President Kimball uttalte ikke mange trøstens ord, i det minste ikke som jeg kunne høre, men han kom med Herrens ånd som sin ledsager for å gi trøst. Jeg forstår nå at han demonstrerte den lærdom som president Monson fremsatte: «Hvordan foredler man et kall? Helt enkelt ved å utføre den tjeneste som er forbundet med det.»

Dette er sant enten vi er kalt til å forkynne evangeliet ved Ånden eller å gå med Den hellige ånd til dem som har vaklende knær og hengende hender.⁷ Vår prestedøms tjeneste vil bli styrket, mange vil bli velsignet og himmelens lys vil være der. Himmelenes lys vil være der både for oss og for dem vi tjener. Vi kan bli slitne. Våre egne og familiens problemer kan virke store. Men det følger en velsignelse av oppmuntring for dem som tjener under Åndens innflytelse.

President George Q. Cannon opplevde mer enn sin andel av sorg, motgang og prøvelser i sine år med prestedøms tjeneste. Han hadde også erfaring med Den hellige ånd som sin ledsager i vanskelige stunder og krevende tjeneste. Dette gir oppmuntring til oss i vår prestedøms tjeneste, i Kirken og i familien. Jeg har opplevd at løftet er sant når jeg har følt Ånden i min prestedøms tjeneste. «Når mørke fyller vårt sinn, kan vi vite at vi ikke har Guds ånd med oss... Når vi er fylt av Guds ånd, føler vi glede, fred og lykke, uansett hvilke omstendigheter vi måtte befinne oss i, for det er en oppmuntrende og lykkebringende ånd. Herren har gitt oss Den hellige ånds gave. Det er vårt privilegium å ha Den hellige ånd med oss, slik at vi fra morgen til kveld og fra kveld til morgen skal få del i dens glede, lys og åpenbaring.»⁸

Vi kan søke denne velsignelse i form av lykke og glede når vi trenger den i vanskelige stunder i vår trofaste prestedøms tjeneste.

Jeg vitner om at vi er kalt av Gud ved profeti. Dette er Jesu Kristi sanne kirke som ble gjenopprettet ved profeten Joseph Smith. Gud lever og hører hver eneste bønn. Jesus er den oppstandne Kristus og vår Frelser. Dere kan vite at disse ting er sanne ved Den hellige ånds kraft som vil komme til dere i deres tjeneste. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 20:77.
2. 3 Nephi 19:9.
3. 3 Nephi 19:21.
4. Lære og pakter 138:11.
5. Thomas S. Monson: «Prestedømmets kraft», *Liahona*, jan. 2000, 60.
6. Lære og pakter 20:58-59.
7. Se Lære og pakter 81:5.
8. George Q. Cannon, i Brian H. Stuy, red.: *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bind. (1987-92), 4:137.